

δίκην ριπίδος, τινάσσονταν ν' ἀναρριπτῷ τὴν φλόγα τῶν ὑπὸ αὐτοῦ ἥδη τρωθέντων; Μήπως τὰ ἄσματα, ἀπερὶ οἱ εὐθυμοῖν τες ἔκεινοι ἐλύθρωποι ἐκπέμπουσιν, εἰσι θοῆνοι ἕραστῶν; Οὐχὶ, ἀπαντᾷ ὁ Κ. Chierici: οἱ ἀνθρώποι ἔκεινοι, ὡσεὶ φρονοῦντες ἔτι διὰ τοιαύτης μόνον γλώσσης δύναται γάλλα ἐρυγευθῆ ἢ εὐρροσύνη τοιν, μέλπουσιν ἄσματα ἐξυμονούντα τῆς πατρίδος τὴν δόξην, τὰς περιπτείξες αὐτῆς ἐξιστοροῦντα, τοὺς πόθους αὐτῆς ὁξωτερούχευοντα.

(Έπειται τὸ τέλος.)

M. ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ.

ΧΙΟΣ καὶ ΨΑΡΑ

(Ἐν τῶν «Ελλ. Σκηνῶν» τοῦ Βροφερίου)

Κωπηλάτει!... εἶναι ἡ ὥρα τῆς σιγῆς καὶ τῶν μελαγγολικῶν φυντασιῶν... Κωπηλάτει, κωπηλάτει, ναῦτα... Αισιγής εἶναι ὁ οὐράνος, οἱ ἀστέρες ἐνοπτρίζονται ἐν τοῖς κύμασιν, ἡ δὲ νυκτερινὴ αὔρα μαλθακῶς ρυτιδοῖ τὰ ἴστια σου, κωπηλάτει, ναῦτα.

Πλευτάτη εἶναι ἡ εὐωδία ἡ ἐκγεομένη ἐν τῆς ἀκτῆς ἔκεινης διαυγαζομένης μπό τοῦ ἀργυροχρόνου φωτὸς τῆς σελήνης... εἶναι γῆ ἐπὶ τῶν κυμάτων

S. Z. A. Τυπέκοντες εἰς τὰς παροτρύνσεις πολιῶν ἀξιούμαν συνδρομητῶν ἡμῶν, πρὸς τοὺς καλὰς ἀρῆκεν ἐντυπώσεις τὸ εὖ τῷ Α'. τόμῳ τοῦ «Ζαχ. Ἀνθώνος» δημοσιεύθην Α'. μέρος τοῦ «Ελληνικῶν Σκηνῶν» τοῦ φιλέλληνος Ιταλοῦ Αγγέλου Βροφερίου, καὶ μῆδουάμενοι ἐκεῖ τὸ ὄγκον τοῦ ὅου β.β.ίου νὰ δημοσιεύωμεν αὐτὸν ἐν παραρτήματι, ὡς ἀλλοτε εἴχομεν αποφράσσει, ἐκρύναμεν καὶ λόν ν' ἀποστέλνουμεν ἐξ αὐτοῦ τὸ ἀνωτέρῳ κεφάλαιον, δημοσιήμενον νὰ ἐκλέγωμεν ἀπὸ κηρύδων εἰς καὶ ρόν ἐκ τῆς πεζῆς ταύτης ἐποποίεις τὰ ὠραιότερα μέρη, ἀρτιά πάντοτε καὶ αὐτοτέλη, περιγράφοντες οὐτῶν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν ἀνάγνωσμα πάτριον ἄμα δὲ καὶ εὐάρεστον.

κοινωνίσσωσα... νῆσος μαγευτικὴ... εἰπέ μοι, ναῦτα, πῶς καλεῖται ἡ νῆσος ἔκεινη;

— Εἶναι ἡ νῆσος τῆς ἡδυπαθείας, διπατρίς τῶν ζεφύρων. ἡ γῆ τῶν ρόδων καὶ τῶν πορτοκαλλεῶν... ἀλλὰ φεῦ! τοὺς ρύκκας αὐτῆς ἔκπτει αἷμα, καὶ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν της εἶναι διεσπαρμένα δοτᾶ... ἡ νῆσος ἔκεινη ὀφελεῖται Χίος.

— Κωπηλάτει, κωπηλάτει, ναῦτα... ἀλλ' έχει, μείνον μίαν στιγμὴν ἀκόμη... σφρες ἐπ' ὀλίγον ν' ἀναπνεύσια τὴν ἡδονικὴν αὔραν τὴν πνέουσαν ἐκ τῆς ἀκτῆς ἔκεινης...

Χίος! γῆ θεσπεσίων ἡδυτήτων, δικλιός ὡς ἐκλεκτὴν αὐτοῦ κέρην σὲ στέρεται διὰ τῶν ἀκτίνων του, ὡς δὲ ἀλαζόρης ἡπρὸς ἐπὶ τοῦ προσφιλέστεροῦ γενιμοποιῶν τα σπλάγχνα σου, ἀποκαλύπτει τῷ ἀνθρώπῳ θηταυρὸν μυστικὸν ἡδονῶν... Ἀλλι! αἴματο! προσευμένισσεν ἀρά γε πρὸς Σὲ ἡ φύσις ἵνα σύγανον μυσαρῶν ἀπελαύσσων γίνης καὶ ἐν τῇ κόντει καὶ τῷ αἵματι συρθῆς... Υπο! ορίνεται μοι ὅτι ἀκούω τοὺς πηδακάς σου, τὰ ἄσματα τῶν πτηνῶν σου... πεντέρουμι καὶ ἐντάξ τῶν δασυλλίων σου, καὶ ὅληπον τὰ φυτά σου ἐκσταίδεοντα γυμούς καὶ ἀρώματα λειβόμενα ὑπὸ τῶν συλλιδῶν τῆς Ἀνυπόλης... πλὴν τὰς ἀτρηπτούς τῶν δασυλλίων ἔκεινων ἐκθριόδες πατεῖ ποὺς, τὰ ἀρώματα τῶν ἔνθεων ἔκεινων ἐπωλήθησαν εἰς τὰς Οδυσσεικὰς τοῦ Σουλτάνου, αἱ ἀκταὶ εἰσὶν αἰγάλωφοτοι, καὶ ἐπὶ τῶν κυμάτων ἔκεινων ἀνθρώπινα πτώματα ἐπιπλέοντα. Κατάρκα λοιπὸν ἐπὶ τῶν ἀνθέων, ἐπὶ τῶν ζεφύρων, καὶ ἐπὶ τῶν πηγῶν αἴτινες ἐπισπάσι τὴν δυναστείν τῶν τυράννων... ὃ σπήλαια τῶν δασῶν, ὃ γιόνες τῶν δρέων, ἀμμοὶ τῆς ἐρήμου, σεῖς δέ, θήτε τὴν ἐκφυλισθεῖσαν ταύτην γενεκάν.

Κωπηλάτει, κωπηλάτει, ναῦτα! διασιγής εἶναι ὁ οὐράνος, οἱ ἀστέρες ἐνοπτρίζονται ἐν τοῖς κύμασιν, ἡ δὲ νυκτερινὴ αὔρα μαλθακῶς ρυτιδοῖ τὰ ἴ-

στία σου' κωπηλάτει, κωπηλάτει . . .

Καὶ ἄλλη νῆσος! . . . πλὴν πόσον κατηφθὶς εἶνε ἡ ἀποψίς αὐτῆς! . . . μήπως ἀπατῶμει ὑπὸ τῆς ἀκτῖνος τῆς σελήνης, ἢ πράγματις ἐπὶ τοῦ βράχου ἔκεινου ὅλεπω γιγάντειον σκελετὸν λαβόντα τὴν μορφὴν τῆς ἐρειπώσεως καὶ τοῦ ὀλέθρου; . . . Δὲν ὑπάρχει ἐκεὶ ἔγος ἐμθρωπίνου ποθὸς; . . .

— Εἰκῇ τὸ πᾶν ἔρημος καὶ μοναξίᾳ, ἢ φλόξ κατέρχεται τὰς οἰκίας; . . . ὁ σιδηρὸς κατέστρεψε τοὺς ἀνθρώπους· γέροντες, μυτέρες, παιδία, νήπια, κακλοί έκι, παλάτια, σπαρτά, δένδρα, ποίμνια, τὰ πάντα κατεστράφησαν ὑπὸ τῆς δύο γῆς τῶν βρεθρῶν . . . ἐκεὶ ἄλλοτε ἦσαν τὰ Ψαρά! . . . Τώρα εἶναι βράχος ἐξαρκνόμενος ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐποίου ὁ ναύτης φέύγει δάκρυν φέρων εἰς τοὺς ὑπέρθλυμούς καὶ τὸν τρόμον ἐν τῇ ψυχῇ . . .

“Ω Ψαρά! . . . Σὺ τοις ἡδυνήθης πετὲ μὲ δλίγους; ἀλιεῖς ἐπὶ εὐθύραστων σκαφῶν ν' ἀντικειτωπίσῃς ἐν τῷ ‘Αρχιπελάγει ἐλόκηρον τὴν Ισαῦν τοῦ Σουλτάνου, ἐπέπρωτο ν' ἀπορρινισθῆς τῶν τεκνῶν σου! . . . Ω Ψαρά, πατρίς ἡρώων, ἴδου τι σὲ περιέμενε! . . . Ἀποσπαθεῖσα τὸ μητρός σου, γυμνὴ, ἀνυπόδητος καὶ μώλωπας πληγῶν φέρουσα ἐδόκης εἰς τοὺς σκληροὺς τυράννους σου, οἵτινες σ' ἐπρόδωσαν, σ' ἐλήτησαν . . . Πρὶν ἡ ὅμως πέτης διήγειρας τὸν θυμαρισμὸν τοῦ κόσμου, πρὶν ἡ ὑποκύψῃς ὑπὸ τὸ Θεομανικὸν φάσγανον, τρόμον ἐνέπνευσας τῷ Σουλτάνῳ . . . ὡ! ἔλθετε, ἔλθετε ιστορίαι τοῦ παρελθόντος! παρηγορήστε με σεῖς ἐπὶ ταῖς παραύστεις συμφροσίαις . . . ἔλθετε ἀθλα μεγυθύμων, ἔλθετε ἔζοχοι θυσίει . . . Μικούλη, Κανάρη, Βαλέστα, Κουντουριώτη, παραχωθήσατε με σεῖς σκεδάζοντες διὰ τῆς ἐξαστράπτουσῆς λαμπτηδόνος τῶν ὀνομάτων σας τὴν με! ὑμᾶς ἀπλωθείσαν ἐπὶ τῆς ἐλληνικῆς γῆς ἀγλάν.

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

‘Ο μέγας ποιητὴς τῆς Ἀγγλίας Πώπ, δοτεῖς, ὡς γνωστὸν, ἂτο βραχύσωμος, δυσειδῆς καὶ ὑδρεύς, ἀνεγύνωσκεν ἐν τῷ καφφανείῳ θυμέραν τινὰ πρὸς τινας ἀλλούς λογίοις περικοπήν τινα λατίνου συγγραφέως, τὴν ἀπόλειν οὐδεὶς αὐτῶν ἥδυνκτο νὰ ἐμπνεύσῃ. Νέος τις ἀξιωματικός, ἐκεὶ πήγανον ιστάμενος, ἐξηγήσατο παρὰ τοῦ Πώπ τὴν ἀδειγὴν ὅπως παρατηρήσῃ καὶ οὗτος τὴν δυσνόητην ἐκείνην περικοπήν τοῦ δὲ Πώπ συγκατανεύσαντος κάπως χλευστικῶς, διάνοιας ἐπέκρηψε διλγον, κατὰ ἀκολούθως εἴτε Πιστεύω, κύριοι, ὅτι ἐνταῦθα ἐλείπεται ἐν ἀριθματικόν, αὐτὴ δὲ ἡ ἀλειφίς καθιστᾷ τοσοῦτον δύσαληπτον τὸ γωβίσιν τοῦτο. — Καὶ τι ἐστὶν ἐρωτηματικὸν, κύριέ μου; ἡρώησαν δὲ Πώπ μετὰ πικροῦ μειδιάματος. — Ήντας, ὑπέλληξ μετὰ μεγίστης ἀπαρκεύσις ἐνέος, πρᾶγμα τι θρηγάνη καὶ ὑδρόν, ὅπερ ἀπέτενει ἐρωτήσεις.

* * *

‘Ο ἐπίσης διγγλος ποιητὴς, Οὐέλλελιος Δακενάντ, ἀστερομένος, μένος, ἀπόνετης ποτε καθ' ὅδον γραχαν ἐπαίτεδος, ήτοι τῷ εἴτε ἐλέπον με, κύριέ μου, καὶ εἴθε ὁ Θεὸς νὰ διαφυλάξῃ πάντας τὴν δραχσίν σας! — Καὶ διατί μόνον τὴν δραχσίν μου; ἡράτετε δὲ ποιητής. — Διότι, κύριε, ἀπεκρίνατο ἡ γραῖκη, ἐάν ποτε κατὰ δυστυχίαν ἐγένεσθε μύων, δὲν θὰ ἡζεύσετε ποῦ νὰ στηρίξετε τὰ ὅμιλα ματούάλια σας.

* * *

‘Ο δούζ τῆς Υίόρχης, διάκολούθως βραχιεύσας ὑπὸ τὸν οὐρανὸν Ιάκωβος Β', δευτερότοκος δὲ οὐδεὶς τοῦ ἀποκερυλισθέντος θρησιλέως τῆς Ἀγγλίας Καρόλου τοῦ Α', ηθέλησε, πρὸς πλήρωσιν κακ-